

Hodler, zijn kracht zal niemand ontkennen. Hij symboliseert de elementaire levensgevoelens. In Hodler spreekt de lyricus, zijn wezens van schoonen, geïdealiseerden lichaamsbouw uitte geheel andere subtiele gevoelsnuancen en gedachten. In vrije rythmen ontplooiën zijn figuren hun gratievolle lijnen en aetherische bewegingen. Het zijn dichtelijke verbeeldingen. Eveneens in de kleur is groot verschil. Egger Lienz is nooit luminist geweest. Ook zijn zijn composities veel eenvoudiger en veel dieper dan Hodler analyseert hij zijn personen. En altijd zoekt hij achter hun uiterlijkheid het algemeen groote. Zoo wordt ook zijn werk mystiek en visionair.

Van 1912—1913 was Egger Lienz als hoofdleeraar verbonden aan de Academie te Weimar. Doch Tyrol trok hem met te machtige banden. Zelf schrijft hij daarover uit Weimar: „Ik geloof, dat men nergens beter dan hier, waar mijn kunst zooveel erkenning heeft gevonden, zal begrijpen, dat mijn kunst geheel en al in het vaderland wortelt, waartoe ik niet slechts door geboorte, maar ook door de keus van mijn hart behoort. Dáár is mijn wereld, dáár de natuur, die mij en de mijnen het meest vertrouwd is, die mij bevrucht en altijd weer opnieuw gevoed heeft.”

Karl Schönherr, de bekende Tyroler schrijver, heeft voor de opvoering van zijn stuk „Glaube und Heimat”, Egger Lienz uitgenoodigd daarvoor de decors en de figuren te ontwerpen.

Bij het eindigen van den cursus te Weimar (1912) had hij voor zijn professoraat bedankt en na den zomer in Katwijk a/Zee te hebben doorgebracht, woonde hij te St. Justina bij Bozen, waar ik hem bezocht. Op een van de talrijke heuvels, die het zonnige Bozen omschansen, ligt, tusschen plechtige cypressen en breedschermende pijnboomen verscholen, het gehucht St. Justina. Het bestaat slechts uit een paar woningen, die hier en daar tegen de bergflank zijn opgebouwd. Naast een ouden, stompen toren, waarop het jaartal 1540 staat te lezen en welks ruime vertrekken nu vol gestapeld zijn met wijnvaten, bevindt zich een groot geelgeschilderd huis. Daarin had Egger-Lienz zich teruggetrokken. Hier was hij weer onder zijn stoere Tyrolers, hier ademde hij weer de klare berglucht van Tyrol, wist zich weer temidden van zijn bergen. Hier stond hij op eigen bodem, vrij en onafhankelijk, hier kon hij weer in zijn robusten, onverbiddelijken stijl dat scheppen, wat voor enkelen een openbaring, voor velen een steen des aanstoots is.

In 1912 is ook nog het drieluik „De aarde” ontstaan, waarvoor Egger Lienz de eveneens door Millet en Van Gogh zoo beminde motieven van den zaaier en den maaier gebruikte. Het middenstuk stelt een eenzaam berglandschap voor. De zon heeft de weiden roest-bruin geschroeid. Twee kleine hutten duiken op achter de bergplooien. Links werpt de zaaier met krachtigen armzwaai het graan in de opengespleten aarde. Rechts slaat de maaier zijn zeis over de velden. Dit is Egger Lienz' conceptie van „das